

1. EN NILS, EL QUE SEMPRE LLIGAVA, EL CREGUT, L'ESPAVILAT, L'IMAGINATIU, EL PENQUES, EL QUE FA *SELFIES*.

L'ANTIHEROI

Estic mort. No té res d'especial, ho estic de la mateixa manera que vosaltres esteu vius. Només serà qüestió de temps que passeu a l'altra banda. I, qui ho sap, si ens trobarem, perquè el món, el dels vius i el dels morts, és ple de casualitats.

Ho porto bé, això de ser un difunt. De fet, aquest és l'estat més habitual, perquè la vida només és un miratge, uns quants anys d'arrossegar una carcassa que no hem triat. Com a éssers vius no durem gaire, som caducs.

Aquí, a l'altre barri, com s'acostuma a dir, m'ho he sabut manegar prou bé. Ei, que no hi hagi malentesos, res de rotllo zombi, ni vampirs, ni altres *xorrades* semblants. Sóc un viu virtual. I lluny de tenir pinta de cadàver, tinc aspecte de tio d'anunci, com el que tenia abans.

Morir d'accident als disset anys és, com a mínim, inesperat. La meva família ho va encaixar molt malament. Gairebé ha passat un any i encara no s'ho acaben de creure. Els amics i els coneguts també van quedar tocats. I la Tilda, la noia que sortia amb mi, feta pols.

No negaré, però, que ja m'agraden, ja, els seus sentiments. Senyal que m'estimaven.

Que quina desgràcia, deien, que per què li havia d'haver passat a ell, que amb tanta mala gent que hi ha, que ja era mala sort... I bla, bla, bla. Em va passar a mi com li podia haver passat a qualsevol altre. És més, considero que el meu cas va ser molt patètic. Badava escrivint un tuit pel mòbil quan vaig creuar el carrer i un bus em va deixar estampat a l'asfalt. Una mort ben vulgar. Com diu la Rebecka, la meva *fylgja*, la meva guia i protectora, vaig morir per poder fer alguna cosa quan fos mort. I m'hi aplico bé, com el millor dels alumnes.

Això no treu que trobi a faltar els meus, sobretot la Tilda, però em consola que puc veure-la, seguir-la, saber què fa...

I he de dir que com a mort m'espavilo molt més que quan era viu, sobretot perquè no he de perdre el temps per cobrir les necessitats bàsiques com menjar o beure. Els vius virtuals ens podem dedicar a fer allò que realment ens interessa. I amb l'avantatge que quan volem passar desapercebuts apliquem el mode fantasma i punt.

El millor de tot és pensar que, si m'atipo de ser un difunt actiu, sempre podré passar a la dimensió dels morts estàndard, dels passius. Ara bé, res de vagarejar per les ombres, que queda molt «pobre». El que tinc clar és que ja m'arribarà el descans etern. De moment, deixo el nirvana per als avorrits.

El mateix opinen els meus col·legues. Vull dir que ens cal aprofitar l'oportunitat de reciclar l'energia de la nostra joventut, la que en teoria vam perdre. Com tothom sap, l'energia no es crea ni es destrueix; només es transforma. Això ho va dir Einstein, no?

Segur que esteu tips que us diguin que cal pensar en el futur. Hi estic d'acord, però cal anar més enllà, perquè el futur, l'autèntic, és la mort. Molt bé que viviu la vida *a tope*, és el que cal fer, però paga la pena que aneu pensant què fareu quan hàgiu traspassat. És possible que, si ho planifiqueu, us en sortireu millor, i excel·lireu en el tema. Eh! Excel·lir! Quina paraula tan prepotent, aquesta!

De tant en tant, la Rebecka em crida l'alto.

—Nils, no t'oblidis de les normes —em recorda.

—OK, OK, OK —li responc sempre—. Només em divertia una mica.

—Porta't bé, Nils, que et conec —em diu ella picant-me l'ullet.

No, reina, per *fylgja* que siguis, no em coneixes del tot.

Quan la Rebecka m'alerta que em porti bé, no us penseu que és que m'hagi dedicat a espantar iaies o nens caguetes. Sisplau, no em menytingueu.

Em diverteix, per exemple, fotre la punyeta a una tia que ha posat banyes al seu nòvio. N'hi ha prou de deixar-li uns calçotets, que no són d'ell, evidentment, a la guantera del cotxe, un cotxe que acostumen a fer servir tots dos. Hauríeu de veure la cara que fan. Ell, la d'adonar-se que és un banyut, i ella, de desconcert total (d'on dimonis han sortit, aquests calçotets?). Tinc el meu codi ètic, però. Només ho faig si, com en aquest cas, ella és culpable i em cau malament.

Encara que em concedeix algunes llicències, la Rebecka està massa pendent de mi i això m'emprenya. M'empipa, perquè m'agrada anar a la meva sense haver de donar expli-

cacions a ningú. Li dec la pseudovida, ja ho sé, i per aquest motiu no vull disgustar-la. Però que no em talli les ales ni em busqui les pessigolles, perquè, tot i que he après molt de la Rebecka, sé que la puc superar.

I no tinc cap dubte que ella també ho sap. És llesta. I és conscient de la pena que allista al seu clan de morts reciclats. No tothom ho pot ser, ja que cal reunir certes condicions. N'hi ha tres de bàsiques. La primera és ser jove (ho sento iaios, se us ha covat l'arròs); la segona és haver mort de manera accidental, de sobte, que la víctima no hagi tingut temps d'assabentar-se'n, vaja, i la tercera, ser creatiu, perquè, d'acord amb la *fylgja*, la creativitat és font de vida.

Ja ho veieu que aquí allò de ser bon jan no és imprescindible. És més, potser és casualitat, però tots els que deambullem pel Gamla Kyrkogården tenim certa ambivalència. Com es diria dels personatges de les bones novel·les: no som plans. Tampoc no hi ha cap psicòpata (oh, que *plastes* que són, perden els papers de seguida!) ni cap sàdic amb somnis paranoics de sang i fetge.

La Rebecka fa bé la seva tria. Però, ara per ara, no és la Rebecka qui m'ocupa ni em preocupa.

D'una banda, m'encurioseix la Tilda. La seva actitud ha canviat; li dol recordar-se tant de mi. Cal esperar que refaci la seva vida, però a mi no em convé, perquè la necessito. I, de l'altra, hi ha un coi de mocosa, que... Jo diria que m'ha reconegut. A veure, no em refereixo al fet que hagi reconegut en mi en Nils Holmqvist que va morir. No. No, perquè no ens coneixíem de res. El que vull dir és que sap que estic mort.

I, fins ara, això només ho sabien els gats, unes bèsties desagradables i tafaneres que et detecten ben aviat.

Va ser ahir a la tarda, aquí, al vell cementiri de Malmö, quan me la vaig topar.

Jo feia *selfies* amb un mòbil. Volia comprovar com quedava el meu *careto* fotografiat respecte als que m'havia fet feia un parell de setmanes. Pensava en allò que diuen que els vampirs no es reflecteixen als miralls, que si els esperits semblen figures de fum, desdibuixades i bla, bla, bla... De sobte, em vaig adonar que una noieta —no crec que tingués més de quinze anys— em mirava. Això, en principi, no se'm va fer estrany, perquè sóc un *pibón* i des que vaig entrar a l'adolescència que sempre he tingut tota mena d'admiradors. En aquest aspecte he estat desaprofitat, perquè prometia. Si amb disset anys acabats de fer ja havia trencat un munt de cors, imagineu-vos la carrera que hauria pogut fer.

El que deia de la noieta: va ser de la manera com em va mirar, el que em va cridar l'atenció. Va ser com si em digués:

—Ei, tio, tu estàs mort! Què hi fas, entre nosaltres?

Perquè si una qualitat he adquirit ja de difunt, és que hi veig més enllà (el que deia abans que puc ocupar-me d'altres coses), puc deduir el que pensa una persona a partir de senyals externs com poden ser el seu gest o la seva mirada.

Però potser només són manies i no és la il·luminada de torn que té poders paranormals. Sigui com sigui, no ho puc permetre. La nostra existència ha de continuar sent una llegenda.